

factum est. Sic perfecta et ad coronidem usque A hodie quoque superest, inter patriæ sacras ædea vix perducta est Divensis Beatæ Mariæ basilica, quæ ulli inferior.

GESTA SEPTEM ABBATUM BECCENSIIUM

AUCTORE PETRO DIVENSI.

(MARTÈNE *Ampliss. Collect.*, tom. VI, col. 93, ex duobus mss. uno Beccensi, altero reginæ Sueciæ.)

OBSERVATIO PRÆVIA.

Gesta septem primorum abbatum Beccensium a Petro Divensi metricè conscripta suppeditaverunt nobis antiqui codices duo, alter Beccensis quem nobis perofficiose exscripsit sodalis noster dominus Richardus Houssaye, alter reginæ Sueciæ, Romæ a Mabillonio repertus, cujus apographum cum Beccensi codice contulimus.

Eorum auctor Petrus Divensis, hoc est monasterii S. Petri supra Divam in diocæsi Sagiensi monachus, qui et Petrus Augensis, dictus a pago Augensi, ubi situm est illud monasterium, cum aliquando hospes apud Beccenses nostros divertisset, excitatus a nobilissimo viro Milone Crispini monacho et cantore Beccensi, opus illud suscepit. Porro in codice reginæ Sueciæ una cum prædictis gestis continetur et Chronicon Beccense, alias ab Acherio ad calcem operum Lanfranci editum.

Petrus Divensis conscribit versibus istis
Structores primos Becci summosque magistros.

1. Ex quo principium Beccus jam sumpsit et esse, B Mundum despexit, seseque subinde retraxit,
A quo vel per quem primo processit ad esse, Et monachus factus sancto jam flamine tactus
Seu quibus ipse viris fundatus magnificetur, Præsule tunc urbis Herberto Lexoviensis
Queis vel personis ditatus clarificetur, Attendente comam, simul et tribuente cucullam,
Quot præcesserunt abbates, quive fuerunt, Protinus ecclesiæ se contulit et sua quæque,
Tempore vel quanto Beccum rexere fovendo, Quam prius in fundo construxerat ipse paterno,
Carmine decrevi perstringere metrici, Haud procul a fluvio qui Beccus dicitur, a quo
Ut sermone brevi signentur et ordine tali, Sumpsit et ipse locus nomen sub tempore Beccus.
Non quia præsumptor operis dijudicer hujus, Fratribus et secum quampluribus associatis,
Sæpe magis numero fuerim compulsus ad istud Aretius instabant aptari posse beatis
Domni Milonis Crispini voce monentis, Dulcibus hymnis, laudibus amplis invigilando,
Omnibus et votis nihilominus id satagentis, Vestibus hirtis, sumptibus arctis membra domando,
Illis ita libatis in principioque locatis, Herbis vescentes crudis, laticemque bibentes,
Hoc opus aggrediar, licet huic sum viribus impar : Pane sed adjecto quandoque siligine facto,
Infantium linguas sed qui facit esse disertas, Crebro legentes, sero loquentes ordine certo,
Spiritus ipse mihi nunc adsit ad hoc properanti. C Prava caventes, justa sequentes tranite recto,
S. Herluinus primus abbas Becci. Insuper et Pauli doctoris jussa probantes,
Instanter manibus quæcunque suis operantes.
2. Anno milleno ter deno necne quaterno Talis tantillus, humilis satis atque pusillus
Quo Deus ipse Patris Verbum de viscere matris Exstitit exorsus Becci, primus quoque motus :
Nostrum produxit corpus mundoque reluxit, Non ibi murmur erat, non fraus, nec bilis amara :
Cum Normannorum turgentia colla domaret Multa sed intus erat pax et concordia mira.
Guillelmus senior, quos et super imperitaret
Nobilis et prudens vir quidam, corde sed ingens, Lanfrancus Beccum appulit ex Italia.
Ut patet in Becci structura cœnobiali,
Qui fuit Herluinus sacro de fonte vocatus, 3. His igitur vitam ducentibus intro sopitam.
Inspirante Deo, mortisque timore citatus, Cœpit diffundi paulatim rumor eorum.
Cum foret in nullis præsertim strenuus armis, Vallis et ex imo jam conscendebat in altum,
Inter et ipse suos multos præsertim strenuus armis, Unde perafflatus quamplures atque citati,
Nunc et apud primos patriæ satis appetiatus ; Partibus e notis venientes, necne remotis,
Jam sibi plaudentibus, jam pronum, jamque faventem Beccum quærebant, illuc et conveniebant,
Se patris Herluini subdentes religioni

Quos inter magnus vir quidem mitis ut agnus,
 Editus Italia, quæ dicitur urbe Papia,
 Stemmata non humilis, natalibus ac generosis,
 Magnificus rethor, notissimus undique doctor,
 Cui Lanfrancus erat nomen satis amplificatum,
 Gallis, Italicis, Græcis quoque clarificatum,
 Cum disceptando studiis et mira docendo
 Urbes lustrasset, regiones et peragrasset,
 Et foret hic clarus apud omnes, par quia rarus.
 Nam fore præclara fert Tullius omnia rara.
 Omnia conspiciens hæc vana superflua necne,
 Et quia mundus abit, sed in hoc quod cernitur omne
 Flamma succensus divi Lanfrancus amoris;
 Culmine calcato terreni prorsus honoris,
 Pauperiem Christi decernens ipse subire,
 Cæli divitias quo felix possit adire,
 Applicuit Becco tandem, sed præduce Christo,
 Hunc qui præscierat præ tempore, necne pararat
 Ecclesie purum vas, quam dignumque futurum.

Monachi schema induit.

4. Conspectaque loci jam paupertate cupita,
 Simplicitate Patris, mira fratrum quoque vita,
 Vestibus explosis queis tectus erat pretiosis,
 Induitur vili gaudens tunica monachali,
 Fratribus appositus, desiderioque potitus,
 Omnibus elegit abjectior ipse videri,
 Quam peccatorum domibus sublimis haberi,
 Illud habens oculis præfixum et cordis in arcto :
 Quanto major eris, tanto dejectior esto.
 Qua rogo lætitia pater Herluinus agebat,
 Cum, prout optavit, jam suscepisse seiebat.
 Cujus doctrina Beccus foret erudiendus,
 Qui rudis intus adhuc fuerat, sed et instituendus,
 Cui deferre volens persæpe, decebat ut illi,
 Ipse refutabat, persolvens hoc magis illi,
 Ille verèbatur subijci vatem sibi tantum,
 Hic venerabatur nimis abbatem sibi gratum.
 Gaudebatque satis vir tantæ nobilitatis,
 Qui foret ignotus, qui cognitione remotus.
 Intus et arcebat se strictius atque premebat,
 Ne sibi dilectam cito perderet ipse quietem.

Lanfrancus fit prior.

5. Expletis vero tribus annis in monachatu
 Sub patris Herluini quo venerat ipse ducatu,
 Ne jam sub modio posset latuisse lucerna,
 Hactenus in medio fuerat quæ vallis aperta,
 Est prior effectus, fratrum sed ab agmine lectus,
 Ut splendore sui sensus pariterque sophiæ,
 Lumine sublimis perlustrarentur usiæ,
 Et domus hæc nota, sed et ipsa Neustria tota,
 Quam licet abnuerit, suscepta denique cura,
 Omnibus intendit prodesse sub hæc positura,
 Fratribus assignans essent quæ rite sequenda,
 Non minus insinuans illis quæ jure cavenda.
 P.æ manibus semper doctrinam promptus habebat,
 Qua præcellenti sociorum corda rigabat.
 Gratus erat cunctis, nam cancta scienter agebat,
 Hosque cibo forti, nunc illos lacte cibabat,
 Distribuens cunctis, ut cuique decere putabat.

A Fama ejus percrebescente, magnus fit ad eum nobilium et scholarium concursus.

6. Fama sed ut crevit volitans, terramque replevit,
 De novitate loci, simul et de relligione,
 Deque viri tanti Lanfranci cognitione,
 Nobilium multi, dives, comitum quoque nati,
 Hinc alii plures : inflati nempe scholares,
 Concurrunt Becco, Lanfrancum nosse volentes,
 Institui tanto doctore magis cupientes.
 Cujus perspicua fundati philosophia,
 Horum nonnulli cordis ad intima puncti,
 Pneumatis atque sacri subito fervore peruncti,
 Jam mundi fastu dejecto carnis et astu,
 Colla jugo Christi festinant subdere miti,
 Ejus amore quidem remanentis prorsus ibidem.

*B Ast alii plures sub eodem philosophantes,
 Artibus imbuti præclaris et bene docti,
 Ibant a studio Beccensi mira loquendo,
 Facti præcones ipsarum per regiones,
 Ac sic quæ penitus constabant annihilatæ
 Artes, Rollodis ex tempore partibus istis,
 Lanfranci studio noscuntur item reparatæ,
 Ipsius ascribi quod conderet utique laudi.*

Beccus floret et omnibus abundat.

7. Tunc Beccus primo qui pauper adhuc et in ima,
 Cæpit ditari, sucerescere, fructificari,
 Auro, divitiis, persousis religiosi,
 Vitibus et terris, ornamentis pretiosis.
 Felix ecclesia, Christoque placens et amica,

*C Ex istis unum quæ novit habere patronum !
 Lanfrancus fit abbas S. Stephani Cadomensis.*

8. Tempore prolapso, cum jam floreret ab æto
 Beccus, et in totum fere diluisceret orbem,
 Intus Lanfranco doctrinam distribuendo,
 A foris Herluino curam majoris agendo :
 Dux Normannorum Guillelmus laude suorum
 Sumpsit Lanfrancum merito cunctis venerandum,
 Non sine singulto multo grandi quoque lucta
 Fratrum, necne patris Herluini jam senioris.
 Ecclesięque suæ Cadomi tunc ædificatæ
 Contulit abbatem solerter ad utilitatem
 Cœnobiique rudis nihilominus et regionis.
 Hunc etenim sensu quo mirus erat, sed et actu
 Imbuat, ornavit, præstruxit, clarificavit
 Oriline, doctrina, contentu, philosophia :
 Qui licet haud multis inibi vigilaverit annis,
 Cum fuerit raptus de cura cœnobiæ,
 Postmodum sedi provecus pontificali :
 Ejus signa tamen doctrinæ non pereuntis
 Sunt, et adhuc intus satis apparentia cunctis.

Deinde fit episcopus Cantuarie.

9. At dux præfatus regnandi jure citatus
 Postquam devictis in bello cominus Anglis,
 Terram possedit rex, et regnando resedit,
 Ecclesias regni cupiens renovare subacti,
 Quæ nimis inculte fuerant, vitiis et adultæ
 Consilio procerum functus satrapumque suorum,
 Sustulit abbatem de cœnobio Cadomensis
 Domnum Lanfrancum, dictante sed Omnipotenti,

Atque reluctantem nimis, idque diu renitentem,
Tandem multorum precibus stringentibus ipsum,
Præsertimque patris Herluini fœdere victum,
Cujus ut auctori Christo parebat et ori,
Intulit eximiam quæ Cantia dicitur urbi,
Atque sacerdotem summum præfecit eidem,
Clero sed populo cum laudibus amplificatis
Excipientibus huic, et mentibus exhilaratis.

10. Culmen ubi talis fuit hic indeptus honoris,
Non castellorum structuræ materiali,
Non canibus, non hic avibus luxu laicali
Exstitit intentus, quia prorsus ab his alienus,
Ut mos pontificum dignoscitur Angligenarum :
Sed pius ut pastor structuræ spiritali
Sedulus instabat censura pontificali.
Mentes barbaricas doctrinis ædificando,
Usibus atque malis ad conspicuos revocando.
Non opus est crabris jam declinare loquelis
Anglorum genti quantum profecerit omni,
Namque status regni testatur et ecclesiarum,
Ipsius ingenti cura studioque frequenti,
Quod tunc justitiæ sub norma sit reparatus.
O tunc felicem populum nimis, atque virentem,
Cum rex insignis pacem sibi conciliabat,
Tantus et antistes doctrinam suppeditabat!
Ille refrænabat stricto pugione rebelles.
Non etenim poterat sibi quis restare satellites.
Iste beatorum sedes passim renovabat,
Per patriam lectis rectoribus atque sacrabat.
Legibus ille novis reparabat templa vetusta.
Tunc efflorebat Britannia, tunc revirebat,
Tunc erat insignis, ducibus quia prædita dignis.
Tunc opulenta bonis, quia pax optata coronis,
Quorum sudore nimio grandique labore
Mundi pollentes hujus tum quique potentes
Materiam sumunt turgendi desipientes.
Sed quia deflexi paulisper ab ordine cœpto,
Est illuc iterum redendum calle resumpto.

Herluinus annis fatiscens Anselmum sibi successorem eligit.

11. At Pater Herluinus mens veri conscia cujus,
Ut se conspexit Lanfranco jam viduatum,
Quem successorem gaudebat habere paratum,
Quoque suæ curam domus ipse refuderat omnem,
Eligit Anselmum vita studiisque probatum
Lanfrancique loco deliberat ire locatum.

Anselmi origo et prima studia. Lanfrancum adit. Fit monachus Becci. Prior instituitur post Lanfrancum.

12. Hic fuit Anselmus Augusta natus ab urbe
Stirpe satis clara nihilominus auctus in orbe ;
Qui post decursis ævi puerilibus annis,
Applicitus studiis, imbutus et artibus ipsis.
Primitus at trivio, seu postulat ordo scholaris,
Postea quadrivio quo quisque stupet popularis,
Summos ipse brevi doctores æquiparavit.
Hic cum floreret studiis in partibus illis,
Fama percelebri mira de laude magistri
Lanfranci motus, qui tunc prior oppido notus,

A Exstiterat Becci pastoris tempore primi,
Æde patris sprete, notis patriaque rejecta,
Pluribus emensis regionibus Italicensis,
Lætius optatum subiit tandem sibi portum,
Inventoque viro, vita verbis quoque miro,
Ejus et experta cum religione sophia,
Tanto constat eum complexum cordis amore,
Ejus ut ulterius discedere nollet ab ore.
Sumpto tunc igitur sibi religionis amictu,
In modico fertur tantum virtutis adeptus,
Qui nulli penitus fratrum foret ipse secundus.
Cui, post Lanfranci digressum commemorandi,
Qui fuit ecclesiæ translatus ab hac Cadomensi
Abbas, ob vitam, qua præpellebat, honestam,
Imperat officium de more prioris agendum.

B Quo non clatus fuit aut levitate notatus,
Sæpe quia mores mutant, ut fertur, honores.
Imo studebat eis queis præerat ultimus esse,
Lege ministrandi fuerat quod cuique necesse.

Herluinus migrat e vita.

13. Abbas Herluinus senio jam debilitatus
Postquam lustra novem minus anno continuasset,
Quo fugiens mundo se Christo consociasset,
Omnibus expleis quæ mens optaverat ejus,
Rebus in humanis et functis visibus ejus,
Tum quia basilica præstanter et ipsa peracta,
Hinc a Lanfranco tunc archipræsule summo
Multiplici pompa miroque decore sacrata,
Cum desideris ejus jam nil superasset,
Ni quod dissolvi Christumque videre cupisset,
C Miles ut emeritus, et ab omni labe pollitus,
Corpore munitus, Christique cruore potius,
Cælo dans animam, virtutibus undique fultam,
Reddit humo corpus quo primus noscitur ortus.
Quantus ibi fletus, dolor omnis quippe replevit!
Quantus erat gemitus, quia pastor tantus obivit!
Concurrunt plures cum divitibus populares :
Ili dominum fletentes, alii patrem repentes.
Tantus erat clamor lugentum tantus et angor,
Quod vix audiri psallentes, vix et adiri
Possent præ turba, foribus vi namque refusa.

Succedit ei S. Anselmus. Ejus virtutes.

14. At cum exsequiis singultibus haud sine crebris,
Utque viro decuit tanto de more peractis,
Conveniunt fratres jam patre suo viduati,
Atque pari voto non schismate dissociati,
Abbatem statuunt Anselmum dignaque solvunt.
Quæ jam nimirum successio continuata,
Absque Dei nutu non creditur insinuata.
Tantus enim fuit hic ætate quidem juvenili,
Dignius ut tanto tunc præferretur ovili.
Dulcis in affatu, sed dulcior in famulatu
Exstiterat cunctis in cænobio sibi junctis.
Sanis namque pater fuit, infirmis quoque mater
Et simul utrisque pater, et mater fuit ipse.
Neumate contactus erat omnibus omnia factus,
Ut sibi captaret quos Christo lucrificaret.
Fratribus hic igitur de quorum sobrietate
Jam bene fretus erat, vita simul et probitate,

Exterius causis solertius insinuat,
 Interius curis attentius ipse vacabat,
 Erudiensque suos doctrinis invigilabat,
 Contemplativos fructus carpens aliquando,
 Nunc in consiliis dandis erat ipse morando.
 Quis ita discretus fuit et multis manifestus?
 Quod quasi divinum responsum consulisset,
 Ipsius alloquio quicumque frui potuisset;
 Gratia tanta quidem labiis insederat ejus,
 Quod gens cuncta fere verbis alluderet ejus.
 Regibus et primis patriæ, mediocribus, imis
 Haud fuit exosus, sed amabilis et pretiosus.

15. Floruit hoc Beccus sub tempore, crevit et hujus
 Oppido sub cura, nec enim Normannia sola,
 Verum longinquæ regiones atque propinquæ
 Ejus odore bono fragrant numine prono.
 E quibus exciti præsignes atque periti
 Conveniunt Becco, se dantes et sua Christo,
 Terras cum villis et prædia multa sub illis;
 Aurum cum gemmis pretiosis atque lapillis,
 Argentumque satis cum vestibus appretiat,
 Illi subdentes solemniter attribuentes.

Anselmus Angliæ regem adit, pro Ecclesiæ suæ negotiis.

16. Jam tunc pollebat Beccus, se sic et habebat
 In melius semper succrescens proficiendo
 Ordine, divitiis, conventu religioso,
 Insuper et numero, meritis, et multiplicando.
 At cum bisseis superadjecit tribus annis
 Anselmus Beccum bene jam rexisset adultum,
 Fratrum restrictus prece, jussu denique victus,
 Ecclesiæ causis quampluribus hinc et abortis,
 Sic mare transivit, regem super his et abivit
 Compellaturus, quædam super et moniturus.
 A quo susceptus digne satis et veneratus,
 Obtinet ad libitum quod constat abiisse petitem.

Rapitur ad sedem Cantuariensem.

17. Tunc erat insignis urbs Anglica Cantuariensis
 Proh dolor! egregio meritis orbata patrono
 Ferme decursis in gyro quatuor annis,
 Ex quo Lanfrancus mundo decessit amandus.
 Cum super id vero monitus rex crebro fuisset,
 Quatenus ecclesiæ lugenti consulisset,
 (1) Rufus et ille diu pretendens dissimulasset,
 Tunc emollitus, tandem furore sopitus.
 Regni personis diversæ religionis,
 Principibus necnon super id pulsantibus ipsum,
 Annuit ut fieret electio pontificalis,
 Et procul abstaret contentio caudicialis.
 Omnibus ergo simul cum rege volentibus unum,
 Vocibus et crebris id subelamantibus ipsum,
 Abbas Beccensis, qui tanto dignus honore
 Esset, et insignis, sapiens grandique lepore,
 Quæritur Anselmus, capitur, trahitur violenter,
 Cum tentasset et his obsistere quam vehementer.
 Summus et antistes stabilitur Cantuariensi
 Ecclesiæ dignus successor et Italicensi.

(1) Guillelmus II, rex Angliæ, dictus Rufus.

A 18. Archiepiscopi qui sublimatus honore,
 Non sua sed Christi quærebat in ejus amore,
 Ecclesiis regni totius et invigilator
 Sedulus assistens, ipsarum sed relevator,
 Æquus judicio majoribus atque pusillis,
 Promptus in auxilio viduis pariterque pupillis,
 Dapsilis indigenis, non parcus et hic alienis,
 Totus et assidue fuerat perfusus egenis.
 Compatiens mæstis, non parcens ipse superbis.
 In commune tamen fuit omnibus ipse juvamen,
 Insuper et verbi divini semina fundens,
 Non erat in terris Domini commissa recondens:
 Imo, quod audierat per tecta docens resonabat,
 Pastor ut insignis, dispensatorque fidelis
 Talibus ornatus virtutibus iste beatus,
 B Jure subit curam tam digni pontificatus
 Hiuc et amabatur a clero sufficienter,
 Atque colebatur a plebe satis reverenter,
 Tum quia defensor cleri fuit imperiosus:
 Tum quia provisor populi fuerit studiosus
*Guillelmus tertius abbas Becci. Ejus patria, morum
 litteræ. Robertus Mellenti ejus consanguineus.*

19. Ut consecratus fuit hic et sede locatus,
 Istud et insonuit, jam quippe latere nequivit,
 Conventus fratrum Becci deductus in unum,
 Et super ablatum pastorem concionantes,
 Deque novo rursus reparando quæstionantes,
 Ipsius Anselmi consulto præsulis almi,
 Comminus eligitur quidam Guillelmus ab ipsis,
 Ex Monfort natus, sic et præponitur ipsis,
 C Moribus ornatus, sed religione probatus,
 Mitis, munificus, patiens et pacis amicus.
 Hic erat edoctus divina lege potenter,
 Nunc nova nunc vetera proferre sciens reverenter.
 Qui decus et speculum tum norma patens monacha-

[rum,

Claruit ut liliū micat inter germina florum.
 Nec modo contiguus confratribus et sibi natus,
 Imo procul positus, sublimibus, haud quoque notis
 Carus et acceptus fuit, hoc virtutis adeptus,
 Tempore sub cujus quammultū multa dederat
 Becco, divitiis ditantes, excoluere.
 Robertusque comes de Mellent vir memorandas,
 Ipsius abbatis consanguinitate propinquus,
 Auxit præcipue non parvis ejus amore
 D Beccum redditibus, Matrisque Dei sub honore,
 Ordo sed interior sub eodem debilitatus
 Haud fuit; in modico quin firmior, at moderatus;
 Cultus et interior non laxabatur in uto:
 Imo subaccrescens, flexusque gravedine mala.
 Non etenim Beccus tunc temporis intus egebat,
 Jam sed abundabat, jam de foris ipse lucebat.
Guillelmus rexit annis xxx. De Bosone Becci IV ab-
bate.

20. At qui transactis ter denis circiter annis
 Ecclesiæ Becci, quibus abbas præfuit ipsi,
 Cum pastoralis cura prius invigilasset,

Osciumque suum, quod pulchre concelebrasset,
Tandem Guillelmus carnis valetudine tactus,
Posthabitis rerum curis plenusque dierum
Sic obdormivit, sed et in Domino requievit,
Appositusque suis hinc patribus et tumultus.
Cui prior ecclesie successit Boso vocatus,
Pro libitu fratrum pastoris sede locatus.
Hic fuit astutus, sapiens, subtilis, acutus
Consilio, cura, scripturis, philosophia.
Quisnam, quæso, virum tristis properavit ad ipsum,
Et non continuo gaudens discessit ab ipso.
Summi nempe viri, distantes atque remoti
Quo satis edocti sermonibus exhilarati,
Consilii causa venientes hunc repetebant,
Hunc admirantes verbi virtute stupebant.
At super illius quid dicam religione,
Quidve super mentis quid proloquar integritate,
Quis fuit Anselmo connexus ita reverendo,
Quod vix aut sero disjungi posset ab ipso!
Hic sibi subjectos in tanta pace tenebat,
Insuper et tantæ dulcedinis arte regebat,
Ut fieret notum, manifestius atque pateret
Spiritus ille sacer, qui in ejus corde maneret.
Claruit hic multis diversis partibus orbis,
Sensu magnifico, verborum pondere miro;
Notus et iudiciis sit summæ religionis
Regibus, et primis cujusque procul regionis,
Qui sibi commissum servare gregem satagendo,
Nunc potabat eos exemplis instituendo,
Nunc pascēbat eos doctrina spiritali,
Non tamen exceptans hos pastu materiali:
Imo subimplebat laute quod cuique decebat,
Affectu miro Christi nectens sibi tyro.
Taliter egregius Boso pastorque peritus,
Invigilans castris Domini ter quatuor annis,
Justitiæ tectus lorica vir bene doctus,
Neumatis ad gladio sancti præcinctus acuto,
Tum clypeo fidei tutus galeaque salutis,
Fortis ut athleta non segnier intus agebat,
Hostis ab incursu servando suos satagebat.
Hic consummato vitæ præsentis agone,
Transiit ad Christum mortis sed conditione;
Et bene defertur super æthera spiritus ejus,
Namque mori lucrum fuit ipsi vivere Christus.

Theobaldus V abbas Becci.

21. Cujus in officio quidam surrexit herilis
Exque priore loci curam sortitur ovilis.
Hic Thebaldus erat dictus, satis atque patebat
Moribus insignis, natalibus et bene dignis,
Artibus egregiis imbutus, et altius ipsis.
Qui post annorum jam decursum geminorum
Desuper aptatis sex mensibus enumeratis,
Cum regeret Beccum satis accuratius ipsum,
A foris acceptans quæ congrua noverat ædi,
Intus et assignans divinæ consona legi,
Esset et hic gratus cunctis et amore ligatus,
Illis subtrahitur, Christo sed compositore,
Anglis atque datur, miro translatus honore,

A Summus et ecclesie sit præsul Cantuariensis,
Insula præsignis cui subditur Albionensis.

Theobaldus creatur archiep. Cantuarie; varios in Anglia motus compescit. Becci possessiones in Anglia in primis tuetur.

22. Tempore sub cujus, species ut denotat ejus,
Anglia, quæ dudum fuerat ditissima rerum,
Hinc opibus variis, hinc gentibus imperiosis,
Proh dolor! orbat, alienis et spoliatur
Obruta languescit, fere jam subversa patescit,
Invidia procerum regni patriæque potentum,
Ensibus et flammis cum proditione furentum.
Hujus ob arcendam cladis rabiemque premendam,
Quæ penes ecclesias etiam tunc depopulando,
Sævius exarsit, vix ullam prætereundo,
Tanta superbiorum tulit impedimenta virorum,
Sæpe quod et capitis incurreret ipse periculum.
Christus at illæsum conservans altius ipsum,
Omnibus eripuit ex his, pacique reduxit.
Nam velut ipse Joseph auctore Deo perhibetur
Missus in Ægyptum, Scripturis idque docetur,
Fratribus atque patri, cunctæque suæ quoque genti
Quo compensaret, pro tempore convenienti.
Sic fuit iste Dei nutu provectus honori
Regni totius Anglorum, sed potiori,
Quo jam liberius, et matri compatiendo,
Fratribus atque suis præstaret subveniando;
Insuper et rerum fieret protector earum,
Quæ fuerant pronæ Becco procul in regione.
C Quæ bene compensans, et secum mente retractans,
Muneribus dignis matrem venerando frequenter
Extulit, adjuvit submissus ei reverenter.
Quidquid erat Becci conservans inviolatum,
Hostis et e manibus defensans intemeratum,
Tempore quo cuncti noscuntur ad omnia moti.

Letardus VI abbas Becci.

23. Cui post successit vir summæ religionis,
Infestus vitiiis, virtutibus ac studiosus
Nomine Letardus, redolens velut Indica nardus.
Porro sed ætatis provectæ, nam gravitatis
Exstiterat multæ, mentisque procul bene cultæ.
Prudens, maturus, patiens et corpore purus.
Discipulis pandens exemplo sufficienti,
Quod mandabat eis servandum voce patenti.
D Hic consummatis bis quinque beatius annis,
Ex quo cænobium sumpsit Beccense regendum,
Vitam finivit præsentem sic et obivit,
Transiit, et virgo prodivit matris ut alvo,
Cum sexagenum quintum superegerat annum.

Rogierius de Bailleul VII abbas.

24. Cui subit extemplo conventus e grege simplio,
Quidam Rogierius de Bailleul qui fuit ortus,
Indolis egregiæ, scrutator et ipse sophiæ.
Ingenio promptus, sed et eloquio bene comptus.
Qui non humanis, quo quisque tumescit inanis,
Tantum, sed divis imbutus erat documentis.
Quorum notitia pastorum qui viduatur
Est asino similis, sed lauro qui decoratur.